

»Vilhelmine! Nu gaar vi! . . . For nu trænger jeg til frisk Luft!«

Virkningen var dog lidt flov for ham, fordi hans Kone allerede var gaaet. Hun havde forklaret, at hun skulde til et Tilsynsmøde i en Væveskole paa Østerbro. I hendes Sted var det Teaterhelten, der svarede ham gennem Grammofonens Tragt:

Elskede! Kom til mit Bryst!

O, allersaligste Lyst!

Da han kom ned paa Gaden, smilte han tilfreds. Det havde ligefrem gjort godt engang igen at faa Luft overfor det store dumme Bæst, som Svigerfaderen i hans Øjne var. Men nu trængte han til at tale med et fornuftigt Menneske, og han bestemte sig til at gaa hen i Dronningens Tværgade. Han ventede at træffe Jytte alene, da han vidste, at hans Tante hver Søndag Eftermiddag gik ud paa Kirkegaarden for at se til sin Mands og sin Søns Grave.

I Forstuen meddelte Pigen ham, at der var Besøg. Han gik dog ind, og fandt en stor, fyldig, ganske smuk men ikke længer ung Dame med en kostbar Blaaræv hængende ned over Armene.

Hun var ham ganske fremmed; men idet de saae hinanden, kom de uvilkaarligt begge to til at le. Damen — der blev forestillet som Fru Merck — var nemlig den Juvelerfrue, hvis Portræt han havde set i Karsten Froms Atelier, og hun paa sin Side gen-